5 BANI EXEMPLARUL. — ANUL XXXII. — N-rul 291

6 PAGINI

MIERCURI 22 OCTOMBRIE 1914

ICGB

ABONAMENTE
ROMÂNIA: Lei 4.65 / 9.15 / 18.— — 3 luni / 6 luni / Un an
STRĂINĂTATE: Lei 10.- / 20.- / 40.-

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN

UNIVERSUL

CELE DIN URMĂ STIRI DIN LUMEA ÎNTREAGĂ
TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE

ANUNCIURI
PAGINA III
Linia corp. 7 Bani 30
Idem pag. IV „ 40
Inserții și reclame 3,50 linia
Anunțuri sau informațiuni mortuare după mărime dela 60—150 lei

Redacția și Administrația: — București — 11, Brezoianu, 11

București, 21 Octombrie 1914.

Aventura Turciei

Dacă era o țară căreia i se impunea persistarea în neutralitate, aceasta de sigur trebuia să fie Turcia. Orice reflexiune poate spune oricui, într'adevăr, că ceea ce imperiul otoman rischează prin intrarea lui în războiu, nu se poate asemăna nici pe departe cu ceea ce ar putea să câștige de pe urma lui.

Ce ar putea să câștige? In Europa, față de Bulgaria, nimica. Față de Grecia? Transarea chestiunii insulelor? E vrednic acest lucru de pornirea unei acțiuni atât de nesigure ca un războiu în împrejurările de astăzi, și nu era mai cuminte lucru a se continua cu acțiunea diplomatică, ce putea încă să mai asigure Turciei unele succese?

In Asia poate? — Căci de Egipt nu poate fi vorba în nici un caz. Cam greu de văzut și acolo prin ce s'ar putea îmbunătăți situația Turciei, în cazul unei victorii a aliaților ei germani. Din contra, influența acestora crescând, preponderanța lor economică n'ar face decât să o apese și mai mult ca până astăzi în Asia mică.

Se zice despre cei ce se aruncă orbește într'o aventură, că o fac fiindcă se vede că „n'au nimica de pierdut". Turciei i se poate spune, dimpotrivă, că n'are nimica de câștigat, — deci că se află într'o situație tocmai diametral opusă aceleia în care cineva ar mai putea totuși să aibă o scuză pentru o acțiune nu prea chibzuită.

Dar iată că, după toate semnele, în însuși imperiul otoman, curentul nu este acela războinic, — iată că țara aceasta ne apare tărâtă, în această împrejurare, de o pornire îndrăzneață a unei minorități, care a socotit că poate să lege soarta Turciei de acea a imperiului central european, ce a dat în acest scop și oameni, și vase de războiu și... asigurări. — Din nenorocire, acestea din urmă nu prea valorează mult, iar cele dintâiu sunt mijloace prea neînsemnătoare încă pentru a inspira, nu o siguranță deplină, dar măcar o oarecare încredere. Lucrul e simțit și recunoscut de opinia publică turcească — întru cât se poate vorbi în Turcia de o opinie publică, — dar el este recunoscut și afirmat chiar de cei mai mulți oameni politici otomani, poate de toți afară de acel vajnic ambițios care este ministrul de războiu, Enver Pașa.

Atacul contra Rusiei apare în adevăr ca o lovitură de stat a acestuia, — și războiul ce ar fi să urmeze nu s'ar putea purta decât sub dictatura sa. — Astfel s'ar încununa mișcarea „Junei Turcii", care făgăduise bătrânului imperiu otoman o eră nouă de regenerare, de libertate și de prosperare...

Noi însă, privim la aceste evenimente mai ales din punctul de vedere ce ne poate interesa pe noi ce poate avea atingere cu linia noastră de conduită sau ar putea influența asupra atitudinei noastre. — După câte vedem și putem judeca deci până acuma, putem zice că nici aventura Turciei n'are să fie de natură d'a ne abate dela preocuparea noastră de căpetenie în împrejurările de azi, — preocupare pe care orice român o cunoaște, și n'are s'o părăsească.

DIN ZILE MARI

La nouăzeci de ani

de ION GORUN

Trecând prin satul curat și pitoresc de munte, trebue să mă opresc la moș Constantin, patriarhul acestor locuri, căci fără zece apasă suta de ani asupra umerilor lui. Apasă greu acuma, căci dela o vreme îl găsesc întotdeauna întins în pat, cu fața în sus, cu degetele încleștate, casi în așteptarea unei binecuvântate dezlegări cerești.

Bătrâna îmi spune: — „De când nu mai vede să citească, iată, stă toată ziua așa; — la ce s'o fi gândind, nu știu, dar pare că a uitat tot, nu mai are ținere de minte de nimica. Caut uneori să-i citesc eu, dar parecă nu mai înțelege, nu spune nimica, — numai oftează..."

Ci, mă gândesc eu, cum n'are să ofteze moș Constantin, după toate prin câte a trecut, până a ajuns să-și odihnească oasele trudite aici, în patul acesta țărănesc, din odăița curată și simplă ca o icoană zugrăvită cu pietate dar fără meșteșug...

Să mai încerc însă, ca odinioară, când știam eu cum să-l sgândăresc din toropeala ce-l coprindea une ori și atuncî.

— Moș Constantine, știi ce veste îți aduc?...

Se uită la mine cu ochi cari abia zăresc, dar din cari tot pare-că licărește încă o scânteie de interesare.

— Trec granița ai noștri... Mergem în Ardeal!

Am mai văzut eu transfigurări la bătrânul; dar ca asta nu. In cât și bătrâna a rămas cu ochii mari mirați la dânsul.

Vezi că, moș Constantin a văzut lumina zilei acolo, în Ardealul desmoștenit, — și dacă a uitat întâmplările de demult ale vieții sale, nu le-a uitat de tot, ci amintirea lor începuse numai să dormiteze în sufletul bătrân și trudit; dar ca la un glas de trâmbiță s'a redeșteptat acuma și — minune! — moșneagul începe să depene cu limpezime uimitoare șirul îndurărilor trecute.

— Că noi eram în Zarand ca într'o cetățuie românească. In tot comitatul eram noi, și limba oficială era a noastră. Dar apoi s'au schimbat vremurile, a venit urgia. Cuibul nostru românesc nu l-au spart. Au sfâșiat trupul Zarandului ca odinioară trupul lui Horia, și l-au svârlit în patru hotare, să nu se mai cunoască. Ne-au isgonit fruntașii, și în locul lor ne-au năpădit, ca mai mari, ungurii.

„Eu am rămas notar acolo, și-mi vedeam de treaba mea. Dar eram mâhnit când vedeam acuma pe românașii mei batjocoriți și chinuiți de străinu care nu le pricepea limba, și mai puțin le pricepea sufletul...

„Apoi într'o zi m'a chemat fișpanul și m'a întrebat pe ungurește: — „Dumneata de ce nu vrei să fii patriot fidel maghiar?" —„Fiindcă mi-s român", i-am răspuns. S'a rosit la față ca un rac și mi-a strigat: —„Aicea nu sunt valahi; asta-i țară ungurească; dacă vrei să fii și să rămâi valah, du-te în Valahia, — acolo ți-e locul; de-aci te dau afară".

—„Pe urmă iar s'a mai îmblânzit, m'a poftit să șed, și a început să mă dăscălească. Precum că trebuie să mă gândesc, că sunt părinte de familie, că e păcat de mine și de ai mei ca să rămânem pe drumuri; dar că el nu poate face altfel căci sunt poruncă strașnice de sus ca nici un funcționar care nu înțelege să-și facă slujba în spirit maghiar, să nu mai fie tolerat. Românii ar trebui să-și dea seama că pentru ei altă mântuire nu poate să fie, de cât în contopirea cu nobila și puternica națiune maghiară...

„— Altfel veți fi potopiți", a încheiat fișpanul, și pe urmă mi-a dat trei zile de gândire.

„Nu mi-a trebuit nici una. Sărac, prăpădit, pribeag, ori cum, — eu sufletul nu mi-l vând. I-am lăsat acolo, și am ascultat de sfatul fișpanului, — am trecut în țară..."

In lăcrimarea din ochii bătrânului, am citit în clipa aceea ceva ce el se sfia totuși, să spună... Durerea de-a fi lăsat acolo, pe bieții lui români, sub apăsarea și în suferința mută a celui legat de pământ, — de a-i fi părăsit la bunul plac și sub biciul asupritorului... Dar de ce ajutor putea să le mai fie? Poate *din țară!*

— „Ei, apoi aicea am pribegit de colo-colo, am făcut pe îngrijitorul de moșie, am slujit la un boer, care ne cerea mie și nevestii să-i sărutăm mâna, — bătuți de toate vânturile, copiii mi s'au așezat cumva, iar noi bătrânii am rămas acuma să trăim aicea la o parte, din mila lor și din câte puteri i-a mai iertat Dumnezeu bătrânii mele... Iată așa mi-au stricat viața ungurii"...

„Apoi viața mea nu se mai face la loc, — dar ce crezi dumneata că mie nu-mi trăsare inima când mă gândesc că aceia de-acolo, copiii și nepoții acelora pe cari i-am lăsat atunci, stingheri, mâhniți și nenorociți, o să apuce să trăiască iarăși o viață românească, — și încă ce românească? Intreagă și slobodă..."

Vorbia bătrânul de pare-că un farmec nevăzut i-ar fi luat dintr'o dată o jumătate de veac din spate.

Și amintirile se grămădeau:

— „Eu l-am cunoscut și pe Iancu, pe Avram Iancu, — Avrămuț îi zicea de acasă. Că doar dac'ar trăi, n'ar fi cu mult mai bătrân decât mine... Săracu Avram, cum mi l-au mâncat fript ungurii și pe el... Unde ești, Iancule, să te vezi răzbunat?...

„Trecea așa pe uliți ca o umbră; noi îl culegeam de pe drumuri, îl adăposteam, îl ospătam cum știam mai bine, dar n'avea stare. Se scula cu noaptea 'n cap și nu-l mai vedeam zile, săptămâni. Așa rătăcea ca soarta cea rea a neamului... Unde ești, Avrame, să te mai văd odată în fruntea oștilor?..."

Ochii priveau în gol, ca și când învingând ceața ce-i acoperise, ar fi văzut acvea imagini și fapte, visate din vremuri atât de depărtate și prin vremuri de atâta încercare... Totul era uitat. Chinuri, dureri, deziluzii, umiliri, — o vorbă magică risipise tot, punând pe figura inspirată a bătrânului luciri, în cari pare-că citeam ca într'o carte de credințe și de profeții...

Prețul oficial
al cerealelor la Brăila

Pe ziua de 20 Octombrie 1914

Grâu 69 kgr. la hl. 20.25.
Grâu 70 kgr. la hl. 20.50.
Grâu 71 kgr. la hl. 21.50.
Grâu 74 kgr. la hl. 23.25.
Grâu 75 kgr. la hl. 23.85.
Ovăz 10.75.
Porumb 13.50.

Războiul european

- Serviciul nostru telegrafic -

ORAȘEL DIN PRUSIA ORIENTALA, DISTRUS DE BOMBELE RUSEȘTI

Războiul turco-rus

Comunicat oficial rus

Petrograd, 19. — **Oficial. — Comunicatele agențiilor din Viena și Berlin declară că flota rusească ar fi deschis ostilitățile în contra escadrei turcești. E o invențiune grosolană tinzând să inducă în eroare opiniunea publică din Constantinopol care, dinadins e ținută în eroare față de atacul perfid al țărmurilor noastre de vapoarele turcești, conduse de ofițeri germani.**

Acelaș procedeu a fost întrebuințat când Germania ne-a declarat războiu, justificându-l prin năvălirea noastră în teritoriul german, pe când nici un soldat rus nu a trecut granița înainte de declarația de războiu.

Acum, ca și mai înainte de ostilitățile turcești, flota rusă nu a întreprins nici un act în contra escadrei turcești. E evident că în cazul când inițiativa ostilităților ar fi fost luată de flota noastră, bombardarea porturilor noastre și atacul subit al flotei turcești nu putea să aibă loc. (Westnik).

Anglia amenință Turcia cu războiu

Petrograd, 19.— *Ambasadorul englez a înștiințat Poarta că ori ce atentat în contra Egiptului ar însemna războiul turco-englez. (Westnik).*

Petrograd, 19. — **„Times" declară că Turcia, făcând războiu în contra Rusiei, îl face și în contra aliaților ei. (Westnik).**

Ruperea raporturilor diplomatice

Petrograd, 19. — **Pașaportele vor fi remise azi ambasadorului turc. (Westnik).**

Comentariile presei grecești

Viena, 19. — **Se telegrafiază din Atena, că ziarele grecești comentează situația creată eri de lovitura îndrăzneață a turcilor, și spun că Grecia ar dori să continue să trăiască în pace și sunt de părere că totuși pacea în Balcani depinde numai de Bulgaria, declarând în acelaș timp că Grecia veghează la interesele sale. (Kor. Bur.)**

Cablul Varna-Sebastopol tăiat

Viena, 19. — **Se află din Sofia, că ivirea războiului ruso-turc a pricinuit aci o mare senzație. In genere o anumită excitațiune domnește.**

După o știre din Sofia, cablul Varna-Sebastopol a fost tăiat. (Korr. Bureau)

Comunicat oficial german

Berlin, 19.— **Se telegrafiază din marele cartier general, cu data de 19 Oct. dim. In Belgia, operațiunile au fost îngreuiate prin inundațiunile pricinuite canalului Yser-Ypres, prin distrugerea stăvilelor de lângă Nieuport. Lânga Ypres trupele noastre au câștigat niște teren; cel puțin 600 prizonieri au fost capturați precum și câteva tunuri engleze.**

Trupele noastre care luptau la vest de Lille au înaintat.

Numărul prizonierilor capturați lângă Vailly a mai sporit cu aproape 1500.

In regiunea Verdun-Toul au fost numai acțiuni de puțină însemnătate.

In Prusia orientală, trupele noastre au avut și eri cu rușii o luptă nehotărîtă până acum. (Wolfbureau).

Principele Mauriciu de Battenberg a căzut în Belgia

Viena, 19. — **Se află din Londra că principele Mauriciu de Battenberg a căzut în Belgia când conducea compania sa la atac, și a fost îngropat lângă Ypres. (A. R.).**

Deschiderea parlamentului englez

Petrograd, 17 (sosită 19). — Deschiderea parlamentului englez a fost fixată la 29 Octombr. Guvernul va cere un nou credit militar de 100 milioane lire sterline.

Capturarea corabiei „Berlin"

Viena, 19. — *Se depeșează din Londra că tribunalul capturărilor a declarat capturată corabia „Berlin" din portul Emden, și care a fost capturată în 80 mile de țărmul scoțian. (Corr. Bur.)*

Intre Anglia și Statele-Unite

Berlin, 19. — Comunicat din Washington cu data de 16 st. v.— Secretarul de stat d-l Bryan a ordonat autorităților porturilor de a nu mai da de aci înainte de cât amploiaților competenți ai guvernului informațiuni asupra tutulor încărcăturilor vaselor cari ies, precum și asupra loculuĭ lor de destinațiune, până la trelzeci de zile de la eșirea din vamă a vaporului, pe care se află încărcătura.

Corespondentul ziarului „Times" adaogă: Guvernul american cazează de dreptul său, însă de care ce Anglia are dreptul de a perchiziționa vapoarele pe mare, trebue să ne întrebăm dacă ordinul menționat mai sus nu va duce la o patrulare severă a englezilor pe Atlantica și prin urmare la putința de sporire de conflicte. (Wolffbureau).

Concentrările din Bulgaria

Sofia, 19. — *In urma hotăririi cunoscută, guvernul bulgar a ordonat liberarea celei mai vechi dintre cele două clase care se găsesc sub drapel, convocând alte două clase de rezervă pentru perioada de instrucțiune. (Agenția Bulgară).*

Mișcarea islamică în Libia

Berlin, 19. — (Oficial). — *Câteva ziare italiene au arătat neliniștea lor în urma începerei ostilităților în orient, temându-se ca mișcarea islamică să nu se întindă și în Libia.*

Precum se poate constata, Poarta a dat asigurări că va lua măsuri trebuincioase față de interesele italiene pentru ca mișcarea islamică să nu se întindă și în Libia. (Wolffbureau).

Trupele aliate
au reocupat Lille

Petrograd, 19. — *Se depeșează din Paris că trupele aliate au reocupat Lille; astfel a devenit imposibil germanilor orice speranță de a progresa în direcția Calais.*

Președintele Poincaré a vizitat tabăra întărită și a salutat mormintele soldaților căzuți pe câmpul de onoare. (Westnik).

Noul lord al amiralității engleze

Petrograd, 17 (sosită 19). — *Lordul Fisch a fost numit primul lord al amiralității britanice. (Westnik).*

Miscarea bandelor bulgare

Nis, 19. — *Faimosul șef de bandă, Petru Caulicff, a adunat la Sofia o mare bandă pe care are de gând s'o comande în Noua Serbie sprc a comite tâlhării. Acest șef a plecat din Sofia de o săptămână împreună cu banda sa. (Biroul Presei).*

Crucișător englez scufundat

Petrograd, 19.— **Un sub-marin german a scufundat crucișătorul englez „Hermes" în strâmtoarea Pas de Calais. (Westnik).**

Berlin, 19. — *(Neoficial).* — *Se anunță în mod oficial din Londra, cu data de 18 Oct., că un vas sub-marin german a scufundat azi în strâmtoarea Pas de Calais, vechiul crucișător englez „Hermes", care se întorcea din Dunkerque. Aproape toți ofițerii și oamenii din echipaj au fost salvați. „Hermes" a fost construit în 1898, avea 5.700 tone, îdcea 20 noduri și avea 480 oameni de echipaj. (Wolfbureau).*

Asaltul general la TSING-TAO

Petrograd, 19. — **Se telegrafiază din Tokio, că se anunță în mod oficial, că japonezii au început un asalt general la Tsing-Tao, pe mare și pe uscat. (Westnik).**

DESMINȚIRI

Berlin, 19. — *Oficial.* —O agenție engleză de informațiuni a răspândit știrea că guvernatorul general al Belgiei, Baronul von der Goltz și-ar fi dat demisia. E o simplă invențiune. (Wolffbur.).

Viena, 19. — Oficial. — *Știrea Biroului Presei sărbești privitoare la un succes al trupelor sârbe lângă Gucevo-Eminova precum și la cota 708 în ziua de 16 Oct., e falșă.*

Știrea după care autoritățile din Bucovina ar fi ordonat să se angajeze jandarmi ungari în serviciul poliției urbane a Cernăuților și afirmarea că acești jandarmi ar fi comis grozăvii în contra populațiunei e o născocire. Jandarmeria ungară nu a fost niciodată întrebuințată în acest serviciu și nu a comis nici o cruzime.

Razboi ori asasinat

Ziarul New-York Herald ocupându-se de acțiunea aeroplanelor germane cari aruncă bombe asupra Parisului spune:

—„ Aceasta nu mai este război, dar pur și simplu asasinat".

SITUAȚIA EXTERNA

Războiul ruso-turc

De fapt, după cum am spus și eri, între Tripla Înțelegere și Turcia războiul este virtualmente început, deși o declarațiune formală nu s'a făcut din nici o parte.

Ambasadorii Triplei Înțelegeri au părăsit Constantinopolul, după ce au cerut guvernului otoman înapoerea pașapoartelor.

După ultimele informațiuni ce le avem, ministrul Serbiei la Constantinopol a cerut de asemenea înapoerea pașapoartelor și este sigur că și ministrul Belgiei va face la fel, ambele state fiind aliate ale Triplei Înțelegeri.

Turcia deci va avea, dacă o schimbare nu se va produce, de dus războiul, cu cele trei mari Puteri Europene și în toate cercurile se privește cu pesimism situația imperiului otoman.

Nu mai există astăzi nici o îndoială că Germania a pus piciorul în Turcia și că azi guvernul otoman prizonier al Kaiserului nu poate eși din voința acestuia.

In privința aceasta se face mare haz, în lumea diplomatică, de următorul fapt:

Când a venit vestea că armata germană a intrat în Bruxelles, Enver Pașa, văzând pe ministrul Belgiei la Constantinopol i-a exprimat condoleanțele sale.

Cu multă delicateță, ministrul Belgiei după ce a mulțumit, la rândul lui a condoleat pe Enver Pașa. Acesta surprins l'a întrebat pentru ce? Atunci ministrul Belgiei i-a răspuns:

„Pentru aceiași calamitate, căci germanii au intrat și în Constantinopol".

Gluma ministrului Belgiei reprezinta o realitate, pe care azi nici oficialitatea turcă n'o mai tăgăduește.

Intrebarea este dacă opiniunea publică otomană va primi acest războiu impus de Germania și dacă Enver Pașa va putea rezista până la capăt opiniunei publice și chiar unora dintre colegii săi din guvern, cari sunt în contra politicei Germaniei, considerând-o ca un dezastru pentru Turcia.

După știrile ce le primim din Constantinopol, se prevede acolo o puternică mișcare împotriva războiului și în special împotriva înfeodărei Turciei le politica germană.

Din primul moment am spus că nu sunt excluse grave evenimente interne în Capitala Imperiului otoman.

Acum în urmă s'a aflat că mazele vizir până acum și-a înaintat de două ori demisiunea, dar că Sultanul i-a respins-o. Au avut loc la Constantinopol două consilii de Coroană și după informațiile sosite la București, în ambele consilii opiniunea majorității ar fi fost pentru pace.

Persoane sosite din Constantinopol și cari au întinse relațiuni acolo îmi afirmau aseară că Enver bey terorizează pe colegii săi din guvern. Aceleași persoane afirmă că numirea lui Iusuf Izedin ca vice-generalisim al armatei otomane este o contrabalansare a acțiunei lui Enver Pașa.

Din toate acestea rezultă că este în Turcia un curent puternic în contra acțiunei lui Enver Pașa, care a dat armata pe mâna germanilor.

Un important personagiŭ turc, în cele mai strânse legături cu unul din membrii guvernului, a spus unui personagiŭ strein care a sosit acum câteva zile în București, că e o nenorocire pentru Turcia acțiunea Germaniei.

„Mai bine să pierdem pe Goeben decât să pierdem Turcia" a adăogat bărbatul politic turc.

*

In ce privește atitudinea Bulgariei, comunicatul oficial al guvernului bulgar, a confirmat în totul știrile pe cari le-am dat din primul moment. Bulgaria afirmă că va rămânc în neutralitate, dar că va fi atentă ca interesele ei să nu fie atinse nici direct nici indirect.

Din sursă oficială bulgară ni se comunică, că Bulgaria nu va admite, ca în cazul unui războiu turco-grec, trupele turcești să treacă pe teritoriul ei și că despre acest fapt Turcia a fost informată mai de mult, după cum tot de atunci Bulgaria a declarat că va păstra neutralitatea în cazul când Turcia ar intra într'un războiu. Bulgaria n'are nici un alt angajament față de Turcia.

Am arătat eri cari sunt considerațiunile lumei politice și diplomatice de la noi cu privire la atitudinea Bulgariei. Este într'adevăr una din chestiunile cari preocupă foarte de aproape, acecea a intențiunilor reale ale Bulgariei. După informațiile ce le avem din Sofia, se pare că acolo politica unei stricte neutralități este considerată ca cea mai bună. Sunt însă unele cercuri politice bulgare, cari par că vor să condiționeze această neutralitate de atitudinea României. Intru cât această părere este împărtășită și de oficialitatea bulgară, nu putem ști. Guvernul bulgar nu a dat până acum nicio indicațiune în această privință. Este adevărat că nici nu s'a pus în discuțiune între guvernul din Sofia și cel din București această eventualitate.

Ceea ce ni se dă însă ca sigur, este că la Sofia este azi un deplin acord între toate partidele asupra necesității menținerei unei stricte neutralități, și persoanele de la cari ținem aceste informațiuni și cari sunt în curent cu ce se petrece acum în Bulgaria, ne afirmă că Bulgaria e decisă la o politică amicală față de România.

Cu toate acestea se pare că Bulgaria nu vrea să piardă ocaziunea acestei catastrofe europene, fără ca să-și realizeze idealul ei național, fără ca să reia ceea ce crede ea că i s'a luat acum un an pe nedrept. Am arătat eri că părerea oamenilor politici de la noi și a diplomației Triplei Înțelegeri este că Bulgaria, printr'o politică pacifistă, ar putea obține mult mai ușor și mai sigur o îmbunătățire a situațiunei ei, și am adăugat că se și lucrează pe cale diplomatică în acest sens. Va asculta Bulgaria până la sfârșit de glasul rațiunei, sau se va lăsa influențată de promisiunile vagi și tendențioase ale politicei austro-germane? Iată o chestiune pe care viitorul apropiat o va lămuri.

Știm că se încearcă a se târi Bulgaria într'o acțiune contra Greciei. Dar Grecia e aliata Serbiei și ca atare un războiu al Bulgariei contra Greciei, ar însemna un războiu și contra Serbiei și indirect contra Rusiei și a aliaților acesteia.

Pe de altă parte, cercurile oficiale bulgare consideră ipoteza unui războiu al Bulgariei contra Turciei ca imposibilă. Un asemenea războiu, spun acele cercuri, ar fi azi, cu toată perspectiva reocupărei Traciei, nepopular, și aceasta de când Tripla Înțelegere a lăsat ca Turcia să reocupe Adrianopolul.

După cum se vede, chestiunea atitudinei Bulgariei este de cea mai mare însemnătate.

Faptul însă că Bulgaria a dat în mod oficial Rusiei toate asigurările că urmărește o politică pacifistă a produs o bună impresiune, și comunicatul oficial bulgar a liniștit lumea diplomatică, ușurând în acelaș timp o acțiune diplomatică mai activă și probabil mai eficace în vederea consolidărei situațiunei Bulgariei.

Dacă Bulgaria se va menține în aceste dispoziții cu toată sinceritatea și lealitatea, atunci ea va avea de câștigat. O politică aventuroasă o poate duce însă la riscuri enorme și tocmai de aceea cercurile diplomatice, cari se interesează de atitudinea Bulgariei, au speranța că lumea politică bulgară va cântări bine ambele eventualități.

I. FERMO

Sosirea în Capitală a ambasadorului rus din Constantinopol

Cu un tren special, la orele 2 și 20 minute dimineața, a sosit în Capitală, domnul de Giers, ambasadorul rus din Constantinopol, cu d-na.

Pe peronul gării se aflau d-l Poklewsky-Koziel, ministrul rus din București, împreună cu întreg personalul legațiunei, precum și d-l Rosetti-Solescu, fost ministru la Petersburg, d-l Vasiliu, șeful de cabinet al ministrului de externe, d-l Weltz, inspector de poliție, etc.

La oprirea trenului d. de Giers a fost salutat de către d-l Poklewsky. După ce d-na și d-l de Giers s'au întreținut câteva minute pe peron cu cei de față, au plecat cu automobilul la Athénée Palace, unde vor fi găzduiți pe tot timpul ședereĭ lor în București.

Impreună cu d-l de Giers a sosit întreg personalul legațiunei ruse din Constantinopol, mai mulți preoți și supuși ruși din Capitala Turciei. In total 80 de persoane.

Trenul era compus din 2 vagoane ministeriale, 7 vagoane clasa a doua și a treia și trei vagoane pentru bagaje.

Cu același tren a venit d-l Bobescu, șeful de cabinet al ministrului lucrărilor publice, care se dusese la Giurgiu întru întâmpinarea d-lui de Giers, și d-l Zverca, polițaiul din Giurgiu.

Crucea albastră

Spiritul de caritate a dat naștere unei noi societăți de protecțiune și ajutor sub umbra crucii. Ea se numește „Crucea albastră" și e prezidată de d-na Millerand, soția fostului ministru de războiu al Franției. Scopul ei este mila pentru cații răniți în luptă.

Uitând învățămintele crucii, oamenii se sfâșie între ei. Dar tot printre dânșii se găsesc ori când suflete care, învingând ura, se gândesc să repare neajunsurile făcute de sălbatecul sentiment. Fapta acestora e cu atât mai frumoasă cu cât, după ce au instituit „Crucea Roșie" pentru oamenii răniți, înființează a cum și „Crucea albastră" care întinde sentimentul dumnezeesc al milii și asupra animalelor ce cad victime în crunta învălmășeală a războiului.

◆ **Pentru orice reclamațiuni saŭ schimbări de adrese, d-nii abonați sunt rugați a atașa și una din benzile cu care primesc ziarul; contrar, reclamațiunea saŭ schimbarea de adresă nu vor fi rezolvate.**